

det kan være en uheldig Ordning, men det er jo ikke andet end en Refusion. Dernæst har jeg i Gaar advaret — og vil ogsaa fremdeles gøre det, thi det synes, at den ærede Ordfører ikke ganske forlod det Argument — mod den Betragtning, at man fra en kortvarig Vakance i et Professorat skulde kunne slutte til, at der overhovedet ikke skulde være Trang til dette Professorat. Denne Slutning kan ikke gøres, hvor Vakancen eller det, at Embedet staar ubesat, er foranlediget ved, at man ikke har en kompetent Mand. Det er jo et Tilfælde, som idelig har fundet Sted ved Universitetet i Aarhundreder, at man har maattet vente med Besættelsen i 1, 2, 3 Aar, ja maaske længere, fordi man ikke har den paagældende Mand til Raadighed, hvilket aldeles ikke betyder, at man ikke har Trang til at faa Pladsen besat. Man har ogsaa i flere Tilfælde maattet gaa til Udlandet, og det er ikke en Skam for Danmark, at det ikke paa ethvert Punkt af Videnskaben altid har kompetente Mænd til Raadighed. Det andet Moment er, at man fra denne særlige Vakance ikke kan slutte noget, fordi den er foranlediget ved den forudselige Midlertidighed i den paagældende Professors Ministerstilling, og fordi man altsaa i dette Tilfælde som i flere lignende forudgaaende Tilfælde har ment, at den Ulempe, det naturligvis er, at Embedet staar ubesat i nogen Tid, dog er en mindre Ulempe end det, for bestandig at give Afkald paa at genvinde til Pladsen en Mand, hvis Betydning for Universitetet har været uimodsigelig og er uimodsagt. Men dette er i øvrigt altid kun et Hensyn, som ikke maa udstrækkes ud over rimelige Grænser. Og naar den ærede Ordfører antydede, at dette skulde have fundet Sted, jeg ved ikke hvor mange Aar siden 1875; vil jeg dertil sige, at det i de 25 Aar i alt er 3 Aar, i hvilke der har været Vakance, eller at en Professorpost ikke har været besat af den omtalte Grund, idet det for daværende Minister Nellesmanns Vedkommende ophørte efter 1 Aars Forløb og for mit Vedkommende ophørte efter 2 Aars Forløb. Grunden til, at det i sidste Tilfælde varede saa længe, var, at der var en Docent, som i denne Mellemtid kunde docere Faget. — I øvrigt tror jeg ikke, at der er nogle af de faldne Bemærkninger, der give mig Anledning til at udtale mig.

Ordføreren (J. C. Christensen): Naar Ministeriet forment sig taget ved Næsen af sine Forhaabninger i Brejningesagen,

Forhaabninger, som gik ud paa, at man kunde bygge for 2,000 Kr. pr. Alumnusplads, burde Ministeriet straks være kommet til Finansudvalget og have sagt, at det var taget ved Næsen af sine Forhaabninger og med Undersøgelser i Sagen og have forelagt den klart for os, saa at Sagen kunde have været ordnet i betimelig Tid. Dette har Ministeriet ikke gjort. Den afgaaede Kultusminister har tværtimod, efter at Finansudvalget havde gjort opmærksom paa, at der vistnok var noget galt, og efter at han mente at have undersøgt Sagen, selv mødt for Finansudvalget og sagt, at alt var i Orden. Den nuværende Minister, som vidste, at det hele var i Uorden, har ladet hele Sommeren hengaa, uden at Sagen i Virkeligheden blev undersøgt, saaledes, at han kunde møde for Finansudvalget med klare og tydelige Oplysninger om, hvad der var bygget derovre, hvad der stod tilbage at bygge, og hvilke Bevillinger der tiltrængtes. Han mødte for Finansudvalget ganske med samme Oplysninger, som vi allerede havde i Foraaret. Saaledes staar Sagen, men i øvrigt komme vi jo tilbage til den igen, det er desværre sikkert nok. Den højtærede Minister oplyste, at Bestemmelsen om Naadensaar i Professoraterne med Hensyn til Huslejhjælp skrev sig fra 1847. Det vilde interessere mig meget at kende Datoen paa denne Kancelliskrivelse eller hvad det nu er. (*Justitsministeren:* Nej, det er en kgl. Resolution af 14de Juni 1847). Ja, saa kan jeg siden gøre mig bekendt med den.

Justitsministeren (Goos): Der er i alt Fald, som det hedder, en Universitets- og Skoledirektionsskrivelse, hvorved bifaldes den Beslutning, at for Fremtiden Naadensaaret — thi der har jo bestaaet Naadensaar meget lang Tid tilbage — ved de Friboliger, som ere Genstand for Option af Consistoriales — det er nu altsaa helt forandret — regnes fra vedkommende Professors Dødsdag eller Afgang fra Embedet, indtil den anden derefter indfaldende ordinære Flyttetid, uden Hensyn til en væsentlig Forskel, som tidligere gjaldt. Bestemmelsen gaar nemlig tilbage til det 17de Aarhundrede; det er meget gamle Bestemmelser.

Berntsen: Den højtærede Minister bebrejdede mig, at jeg har appelleret til en „kommende“ Minister. Det tror jeg ikke, jeg har; det maatte da være en Fortalelse, men det er mig ikke bevidst, at